

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 30 grudnia 2020 r.

Poz. 7337

WYROK NR II SA/WR 180/20 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 24 czerwca 2020 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędzia WSA Olga Białek (spr.)

Sędziowie:

Sędzia NSA Halina Filipowicz- Kremis

Sędzia WSA Gabriel Węgrzyn

Protokolant:

specjalista Magda Minkisiewicz

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 24 czerwca 2020 r.
ze skargi Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kłodzku
na uchwałę Rady Miejskiej w Szczytnej
z dnia 26 marca 2015 r. nr V/27/15
w przedmiocie zmiany w regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Szczytna

I. stwierdza nieważność § 8 zaskarżonej uchwały w części nakładającej na właścicieli nieruchomości obowiązek deratyzacji;

II. dalej idącą skargę oddala.

Uzasadnienie

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Kłodzku, działając na podstawie art. 8 § 1, art. 13 § 1, art. 50 § 1, art. 52 § 1, art. 53 § 2 a, art. 54 § 1 w zw. z art. 3 § 1 i § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej jako p.p.s.a.) oraz na podstawie art. 70 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, zaskarżył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu uchwałę Rady Miejskiej w Szczytnej z dnia 26 marca 2015 r., nr V/27/15, w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Szczytna w zakresie § 1 ust. 1 pkt 7 i § 8.

Wnosząc o stwierdzenie nieważności ww. przepisów, strona skarżąca zarzuciła Radzie Miejskiej w Szczytnej podjęcie ich z istotnym naruszeniem art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c i art. 4 ust. 2 pkt 8 oraz art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (dalej jako u.p.c.g) poprzez przekroczenie delegacji ustawowej.

W przepisie § 1 ust. 1 pkt 7 ww. uchwały Rada Miejska nałożyła na właścicieli nieruchomości obowiązek uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego, przy czym śnieg i lód oraz błoto pośniegowe należy przymować w miejscu niezagrażającym bezpieczeństwu osób i mienia. Jednocześnie zabroniono usuwania ich na jezdnię wskazując, że wykonanie powyższego obowiązku powinno się odbyć w terminie ograniczającym możliwość powstania zagrożenia bezpieczeństwa w części nieruchomości służących do użytku publicznego spowodowanego zaleganiem zanieczyszczeń. Zdaniem skarżącego, powyższym uregulowaniem gminny prawodawca wykroczył poza upoważnienie ustawowe zawarte w art. 4 ustawy. Wskazując na art. 5 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy, autor skargi stwierdził, że radzie gminy ustawodawca powierzył do uregulowania kwestie określone w tym przepisie. Tym samym, nałożenie w skarżonej uchwale na właścicieli nieruchomości obowiązku uprzątnięcia śniegu lodu i błota oraz innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służącej do użytku publicznego „położonych wzdłuż należącej do niego nieruchomości” – zdaniem skarżącego - stanowi nieuprawnione rozszerzenie obowiązku ustawowego, poprzez nakaz obejmujący nie tylko chodnik służący do ruchu pieszego, ale każdy rodzaj sąsiedzkiej nieruchomości służącej do użytku publicznego (tak WSA w wyroku o sygn. II SA/Gd 121/19).

W dalszych wywodach skarżący wyjaśnił, że w przepisie § 8 uchwały, Rada Miejska w Szczytnej postanowiła, że właściciele nieruchomości zabudowanych budynkami mieszkalnymi wielorodzinnymi oraz właściciele nieruchomości na których utrzymywane są zwierzęta gospodarskie, zobowiązani są do przeprowadzenia deratyzacji na terenie nieruchomości, co najmniej raz w ciągu roku, w terminie od 1 października do 31 października każdego roku.

W ocenie Prokuratora przepisem tym Rada wykroczyła poza zakres delegacji ustawowej, zgodnie z którym, uprawnienie gminy w zakresie obowiązkowej deratyzacji odnosi się wyłącznie do wyznaczenia obszarów podlegających tym działaniom oraz terminów ich przeprowadzenia. W art. 4 ust. 2 pkt 8 u.p.c.g nie ma mowy o obciążeniu obowiązkiem deratyzacji właścicieli nieruchomości a zatem nałożenie na nich takiego obowiązku jest naruszeniem upoważnienia ustawowego zawartego w tym przepisie. Na potwierdzenie tego stanowiska autor skargi przywołał orzeczenia sądowe.

W odpowiedzi na skargę Rada Miejska w Szczytnej reprezentowana przez pełnomocnika wniosła o umorzenie postępowania sądowego informując, że uwzględniła skargę Prokuratora i dokonała zmiany zaskarżonej uchwały która wejdzie w życie po upływie 14 dni od opublikowania jej w Dzienniku Urzędowym. Z tego względu postępowanie wszczęte skargą jest bezprzedmiotowe. W załączeniu przedstawiono uchwałę Rady Miejskiej w Szczytnej nr XVII/118/20, z dnia 25 marca 2020 r. w sprawie zmiany Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Szczytna w której skreślony został § 1 ust. 1 pkt 7 uchwały, dodany § 1 ust. 5 w nowym brzmieniu oraz zmieniony § 8 zaskarżonej uchwały.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.) - dalej "p.p.s.a.", kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego. Kontrola, o której mowa w art. 3 § 1 p.p.s.a. sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej (art. 1 § 2 ustawy z 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych, t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2167). Zgodnie z art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza

nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności.

Z treści art. 91 ust. 1 i 4 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 506 z późn. zm.) wynika, że przesłanką stwierdzenia nieważności uchwały organu samorządu gminnego jest istotna sprzeczność uchwały z prawem. W orzecznictwie podkreśla się, że opierając się na konstrukcji wad powodujących nieważność oraz wzruszalność decyzji administracyjnych, można wskazać rodzaje naruszeń przepisów, które trzeba zaliczyć do istotnych, skutkujących nieważnością uchwały organu gminy. Do nich należy naruszenie: przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał (wyrok NSA z 11 lutego 1998 r., sygn. akt II SA/Wr 1459/97, wyrok WSA w Warszawie z 26 września 2005 r., sygn. akt IV SA/Wa 821/05, dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem <https://orzeczenia.nsa.gov.pl> – dalej "CBOSA").

Podkreślić należy, że rada gminy obowiązana jest przestrzegać zakresu upoważnienia ustawowego udzielonego jej przez ustawę w zakresie tworzenia aktów prawa miejscowego, a w ramach udzielonej jej delegacji w tych działaniach nie może wkraczać w materię uregulowaną ustawą. Uchwała rady gminy musi bowiem respektować unormowania zawarte w aktach wyższego rzędu, a prawo miejscowe może być stanowione w granicach upoważnień zawartych w ustawie (art. 87 ust. 2 i art. 94 Konstytucji). W orzecznictwie sądowo-administracyjnym zgodnie podkreśla się, że uchwała rady gminy nie może regulować jeszcze raz tego co zostało już wcześniej przez ustawodawcę unormowane i stanowiło przepis powszechnie obowiązujący. W sytuacji, gdy w jednym akcie następuje pomieszanie materii ustawowej i tej, którą winien normować regulamin w granicach ustanowionego upoważnienia ustawowego, dochodzi do obniżenia rangi przepisów ustawowych do rangi przepisów prawa miejscowego.

Odnosząc powyższe uwagi do rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że zaskarżona uchwała została podjęta w wykonaniu delegacji ustawowej określonej w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U z 2013 r. poz. 1399 – dalej jako u.p.c.g). Zgodnie z art. 4 ust. 2 ww. ustawy regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

- 1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących:
  - a) prowadzenie selektywnego zbierania i odbierania lub przyjmowania przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych lub zapewnienie przyjmowania w inny sposób co najmniej takich odpadów komunalnych jak: przeterminowane leki i chemikalia, zużyte baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, meble i inne odpady wielkogabarytowe, zużyte opony, odpady zielone oraz odpady budowlane i rozbiórkowe stanowiące odpady komunalne, a także odpadów komunalnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4a,
  - b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,
  - c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;
- 2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:
  - a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,
  - b) liczby osób korzystających z tych pojemników;
- 3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;
- 4) (uchylony);
- 5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;
- 6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;
- 7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;
- 8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.

Zauważyć także trzeba, że wskazane w art. 4 ust. 2 u.p.c.g. elementy regulaminu utrzymania czystości i porządku mają charakter obligatoryjny. Uchwalając regulamin rada gminy winna zawrzeć w nim postanowienia odnoszące się do wszystkich enumeratywnie wymienionych w powołanym przepisie zagadnień. Określając zakres owych zagadnień ustawodawca nie posłużył się bowiem sformułowaniem "w szczególności", "może określić", lecz użył pojęcia "regulamin określa" (por. wyroki NSA: z 9 września 2014 r. sygn. akt II OSK 654/14; z 8 listopada 2012 r. sygn. akt II OSK 2012/12; wyroki WSA: w Gliwicach z 3 lipca 2014r. sygn. akt II SA/Gl 465/14, w Poznaniu z 23 października 2013 r. sygn. akt IV SA/Po 748/13, dostępne w CBOSA).

Odnosząc się do zarzutów skargi, w pierwszej kolejności stwierdzić trzeba, że jest ona uzasadniona w zakresie odnoszącym się do § 8 uchwały, gdyż w tej części uchwała pozostaje niezgodna z art. 4 ust. 2 pkt 8 u.p.c.g. w brzmieniu obowiązujących w dniu jej podjęcia.

Przypomnieć należy, że wedle przywołanego przepisu, regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące: wyznaczenia obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzenia. Wynika zatem z niego jasno, że rada gminy upoważniona została tylko do wyznaczenia obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji oraz terminów. Tak określony zakres umocowania nie obejmuje aspektu podmiotowego polegającego na nałożeniu obowiązku deratyzacji na właścicieli nieruchomości. W tym zakresie postanowienia regulaminu wprowadzone więc zostały z przekroczeniem delegacji ustawowej, gdyż w art. 4 ust. 2 pkt 8 u.p.c.g. rada gminy nie została upoważniona do wskazania podmiotu na którym ciąży obowiązek deratyzacji. Zauważyć trzeba, że zakres obowiązków właścicieli nieruchomości wiążących się z utrzymaniem czystości i porządku uregulowany został wprost w ustawie, co obejmuje także obowiązki wykonania postanowień regulaminu.

Wobec stwierdzenia, że § 8 uchwały narusza prawo w części w której Rada Miejska wskazała właściciela nieruchomości jako podmiot zobowiązany do wykonania deratyzacji (a więc w zakresie podmiotowym), Sąd nie uwzględnił żądania skargi o stwierdzenie nieważności ww. przepisu w całości. Za zasadne Sąd uznał natomiast stwierdzenie nieważności tego przepisu tylko w zakresie podmiotowym tj. w zakresie nałożenia obowiązku deratyzacji na właścicieli nieruchomości. Takie rozstrzygnięcie, pozwala wyeliminować z obrotu prawnego część regulacji podjętej przez Radę z przekroczeniem kompetencji ustawowej a jednocześnie daje możliwość stosowania tego przepisu w pozostałym zakresie – co do rodzaju nieruchomości i terminów – mieszczącym się w uprawnieniach organu stanowiącego gminy. W efekcie, regulamin nie zostaje także pozbawiony obowiązkowej regulacji określonej w art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy. Stwierdzenie nieważności § 8 w całości, wywołałoby bowiem taki właśnie skutek, co prowadzić musiałoby do stwierdzenia nieważności całej uchwały jako pozbawionej obligatoryjnego elementu.

Sąd nie podzielił natomiast zarzutu skargi przeciwko § 1 ust. 1 pkt 7 uchwały. W paragrafie tym Rada Miejska w Szczytnej uchwaliła: Na każdego właściciela nieruchomości nakłada się obowiązek: „uprzątnięcia błota, śniegu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego, przy czym śnieg i lód oraz błoto pośniegowe należy przymować w miejscu niezagrażającym bezpieczeństwu osób i mienia. Jednocześnie zabrania się usuwania ich na jezdnię. Wykonanie powyższego obowiązku powinno odbyć się w terminie ograniczającym możliwość powstania zagrożenia bezpieczeństwa w części nieruchomości służących do użytku publicznego spowodowanego zaleganiem zanieczyszczeń”. Prokurator zarzuca przyjętemu rozwiązaniu naruszenie delegacji ustawowej, wynikającej z art. 4 ust. 2 u.p.c.g, ale konkretyzując ten zarzut wskazuje już na art. 5 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy stwierdzając, że radzie gminy ustawodawca powierzył do uregulowania kwestie określone w tym przepisie.

W tym kontekście trzeba wskazać że, wbrew twierdzeniom skargi, art. 5 u.p.c.g. nie stanowi delegacji ustawowej dla organu stanowiącego gminy a ustawodawca nie powierza w nim radzie gminy do uregulowania żadnych kwestii. Z systematyki ustawy jasno wynika, że delegacja ustawowa dla rady gminy zawiera się w art. 4. Ustawodawca w ust. 2 omawianego artykułu w sposób jednoznaczny stanowi, że regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, enumeratywnie wymienione w kolejnych punktach ustępu drugiego.

Natomiast art. 5 ustawy został umieszczony w następnym rozdziale aktu, tj. w rozdziale 3, kształtującym obowiązki właścicieli nieruchomości które na tychże właścicieli nakłada wprost ustawa. W odróżnieniu od przepisu art. 5 ust. 1 pkt 4 u.p.c.g., delegacja zawarta w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b u.p.c.g. dotyczy jedynie nieruchomości każdego właściciela (w części służącej do użytku publicznego), a już nie położonego wzdłuż takiej nieruchomości chodnika. W kwestii zaś usuwania błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych "wzdłuż nieruchomości" wypowiada się art. 5 ust. 1 pkt 4 u.p.c.g., a nie art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b u.p.c.g.

Przepis art. 5 ust. 1 pkt 4 u.c.p.g. nie normuje więc kwestii powierzonych do uregulowania przez ustawodawcę radzie gminy, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b u.c.p.g., tj. zachowania czystości i porządku na terenie nieruchomości danego właściciela, ale dotyczy obowiązków właściciela nieruchomości odnośnie do terenu leżącego poza jego nieruchomością, tj. chodnika położonego wzdłuż nieruchomości. W związku z powyższym istotne jest, że w zaskarżonej uchwale brak przepisu o takim brzmieniu jakie podane zostało w skardze, tj. nakładającego na właścicieli nieruchomości obowiązek uprzątnięcia śniegu lodu i błota oraz innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służącej do użytku publicznego „położonych wzdłuż należącej do niego nieruchomości”. Przypomnieć wypada, że w przepisie § 1 ust. 1 pkt 7 uchwały Rada Miejska nałożyła na właścicieli nieruchomości obowiązek uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego. Przedstawiony przepis nie zawiera zatem żadnych uregulowań z których wynikałby obowiązek właściciela nieruchomości do usuwania błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z innych miejsc niż części nieruchomości służące do użytku publicznego, w szczególności z miejsc służących do użytku publicznego „położonych wzdłuż należącej do niego nieruchomości”, czyli – jak precyzuje to skarżący – z terenów położonych poza nieruchomością właściciela (terenów sąsiedzkich) służących do użytku publicznego. Nie budzi wątpliwości Sądu, że przepis § 1 ust. 1 pkt 7 zaskarżonej uchwały, obowiązek uprzątnięcia przez właściciela nieruchomości błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń ograniczony został do znajdujących się w obrębie jego nieruchomości, części służących do użytku publicznego. Nałożenie takiego obowiązku mieści się natomiast w delegacji zawartej w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy. Z kwestionowanej regulacji uchwały nie wynika obowiązek usuwania zanieczyszczeń z terenów służących do użytku publicznego które znajdują się poza nieruchomością właściciela. Nie sposób zatem uznać, aby normodawca gminny naruszył delegację ustawową w zakresie art. 5 ustawy, skoro po pierwsze, przepis ten takiej delegacji nie tworzy; po drugie, w kwestionowanym przepisie uchwały brak postanowienia o nałożeniu na właścicieli obowiązku usuwania zanieczyszczeń z terenów „położonych wzdłuż należącej do niego nieruchomości”. Można wręcz dodać, że gdyby prawodawca lokalny wszedł w materię tego unormowania, wkroczyłby w materię ustawową, uregulowaną w art. 5 ustawy i to właśnie stanowiłoby przekroczenie delegacji ustawowej. Dodać także trzeba, że na dzień wydawania kontrolowanej uchwały art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c (na który powołuje się skarga) brzmiał: „c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi”.

W świetle przedstawionych okoliczności, skarga w powyższym zakresie nie zasługiwała na uwzględnienie.

Dodatkowo Sąd zauważa, że wykonując delegację ustawową zawartą w art. 4 ust. 2 u.p.c.g Rada Miejska w Szczytnej doprecyzowała, że uprzątnięcie wskazanych w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b nieczystości winno się przyznawać w miejscu niezagrażającym bezpieczeństwu osób i mienia i jednocześnie zabroniła usuwania ich na jezdnię. Zdaniem Sądu, powyższe uregulowanie także mieści się w kompetencjach organu stanowiącego gminy. W uzasadnieniu wyroku z dnia 27 czerwca 2017 r., sygn. akt II OSK 2980/15, wskazał bowiem, że „że celem i zadaniem Regulaminu jest uszczegółowienie zasad mieszczących się w ramach upoważnienia ustawowego. Jednocześnie metoda regulacji stosowana przez ustawodawcę, pozwala na przyjęcie tezy, że ustawodawca posłużył się w omawianym upoważnieniu ustawowym pojęciem zasady w szerokim tego słowa znaczeniu, w pewnych przypadkach utożsamiając zasadę z normą prawną. NSA nie wykluczył, że wykonawczy charakter regulaminu może być uzupełniony o mieszczącą się w ramach upoważnienia pewną ograniczoną prawem samodzielność prawotwórczą prawodawcy lokalnego”.

Mając powyższe na uwadze Sąd nie uwzględnił skargi w zakresie w jakim kwestionuje ona legalność § 1 ust. 1 pkt 7 uchwały, czego wyrazem jest zawarte w pkt II sentencji wyroku orzeczenie o oddaleniu dalszej skargi.

Wobec wniosku strony przeciwnej o umorzenie postępowania ze względu na podjęcie przez Radę Miejską w Szczytnej uchwały nr XVII/118/20 z dnia 25 marca 2020 r. w sprawie zmiany Regulaminu (...) w zaskarżonym zakresie – wyjaśnić należy, że przedmiotowa uchwała jako akt prawa powszechnie obowiązujący na obszarze gminy Szczytna, kształtowała stosunki prawne w okresie jej obowiązywania tj. od dnia wejścia w życie do dnia wejścia w życie zmiany dokonanej mocą uchwały z dnia 25 marca 2020 r. Tym samym, uchwała ta mogła mieć zastosowanie do zdarzeń prawnych zaistniałych we wskazanym okresie. Wobec powyższego Sąd uznał, że pomimo, iż doszło do zmiany zaskarżonej uchwały mocą uchwały podjętej z dnia 23 marca 2020 r. – a więc przed datą orzekania przez Sąd - przedmiotowe postępowanie sądowo-administracyjne nie stało się bezprzedmiotowe i nie zaistniały przesłanki do jego umorzenia. Wyjaśnić należy, że w przypadku gdy rada gminy uchyla lub zmienia uchwałę we własnym zakresie, to traci ona moc (w całości lub w zakresie objętym zmianą) ze skutkiem ex nunc, natomiast konsekwencją stwierdzenia nieważności wadliwej uchwały organu jednostki samorządu terytorialnego przez sąd, jest jej wyeliminowanie z obrotu

prawnego ze skutkiem *ex tunc*, co pozwala na uchylenie skutków prawnych wywołanych przez akt prawny wydany z istotnym naruszeniem prawa.

W konsekwencji zmiana (i częściowe uchylenie) przez radę gminy zaskarżonych przez Prokuratora przepisów uchwały nie stanowi w istocie uwzględnienia skargi w całości. Rada gminy nie posiada bowiem uprawnienia do stwierdzenia nieważności własnej uchwały. Tym samym, uchylenie lub zmiana uchwały przez organ który ją podjął, nie wywołuje takich samych skutków jak orzeczenie sądowe. Na skutek uchylenia (lub zmiany) uchwały przez radę gminy uchwała ta od daty jej podjęcia do daty uchylenia (lub zmian) traktowana być musi jako istniejąca i wiążąca. Natomiast stwierdzenie nieważności uchwały w całości lub części przez sąd oznacza, że uchwałę należy traktować tak, jakby nie była podjęta. Ta zasadnicza różnica między istotą i skutkami uchylenia aktu prawa miejscowego a stwierdzeniem jego nieważności w trybie kontroli sądowej powoduje, że nie można uznać postępowania w sprawie niniejszej za bezprzedmiotowe.

Biorąc powyższe pod uwagę Wojewódzki Sąd Administracyjny orzekł jak sentencji wyroku.